

# Litet sällskapstrolleri

Hofzinser, Max

*42 A Br.*



Magi.  
(Bn.)

LITET  
SÄLLSKAPSTROLLERI



AV

MAX HOFZINSNER



Pris: 35 öre.



LITET  
SÄLLSKAPSTROLLERI

AV

MAX HOFZINSER



NORRÖPINGS  
AKTIEBOLAGETS  
TRYCKSÄKER  
1928



### 1. Att låta ett mynt försvinna ur handen.

Man lägger ett litet mynt, t. ex. en tioöring i flata handen, sedan man först på långfingrets nagel klipbat litet terpentinvax. När man nu raskt tillsluter handen, trycker man med den med vaxet försedda nageln på myntet, och detta blir då sittande på nageln, således på fingrets yttersida, när man åter öppnar handen. För att göra mera effekt, knacker man med trollstaven på den raskt tillslutna handen och ropar: Hokus pokus filiookus samt öppnar raskt densamma, då slanten tyckes hava försvunnit.

### 2. Att låta ett mynt förvinna ur en annans hand.

Sedan man bestrukit pekfingrets spets med litet terpentinvax, ber man en av åskådarna utsträcka sin hand, i vilken man lägger en liten slant, ett öre eller en 10-öring. Därefter låter man handens ägare höja handen, men detta skall ske så högt, att man icke längre kan se innehållet. Medan denne höjer handen, hålles stadigt den med vax bestrukna fingerspetsen på slanten, och anmärkes i korthet, att man gör detta, för att hindra slanten från att falla bort. Därefter drar man fingret åt sig, varvid man först hårt trycker fingret mot slanten, för att denna skall följa med. Handens ägare skall till följd av trycket tro sig ännu hava slanten i handen. Nu svänger man trollstaven, befäller myntet att försvinna,

och ber, att handen skall sänkas för att se efter, om befallningen blivit åtlydd. Det visar sig då till allmän förvåning, att slanten verkligen försvunnit.

---

### 3. Att gissa ett överhöljt mynts plats och läge.

Trollkonstnären kastar en större slant, 1-krona eller 2-krona, på bordet och ber någon av åskådarna att efter behag lägga slanten på bild- eller vapensidan under en av 3 på bordet lagda hattar. Man lovar nu uppgiva för sällskapet, under vilken av de tre hattarna slanten ligger och vilken sida som är vänd uppåt.

Medan ifrågavarande åskådare placerar slanten, avlägsnar sig konstnären och uppgiver genast, så snart man kallar in honom, var och en med vilken sida uppåt slanten ligger.

För att kunna göra detta, måste man bland åskådarna hava en hemlig medhjälpare, med vilken man på förhand avtalat, att om slanten ligger med bildsidan uppåt, så gör medhjälparen intet tecken, ligger den med vapensidan uppåt, lägger han liksom tillfälligtvis handen på bröstet eller på knäet. Ligger slanten under den första hatten, talar medhjälparen ett par ord åt sin granne till vänster, ligger den under tredje hatten, så talar han med grannen till höger, ligger den däremot under den mellersta hatten sticker medhjälparen handen i barmen.

---

### 4. Att ur munnen draga fram ett färgat band.

Man visar åskådarna en blykula och lägger den skenbart i vänstra handen, men gömmer den i själva verket i högra och låtsar sig med vänstra handen sticka blykulan i munnen. På förhand har man av flera ändrar

smalt, färgat band format en kula, som man tagit i munnen. Denna kula håller man nu framme i munnen, låter giva sig en tallrik och fattar bandkulans ända samt drager långsamt fram bandet ur munnen. Därefter fattar man den andra ändan o. s. v. Åskådarnas förvåning blir allt större, ju mera band man drar fram. Om därför detta är rätt fint och tunnt, kan man fortsätta länge därmed.

---

### 5. Den gissade klenoden.

Detta konststycke beror på vissa tecken, som man har avtalat med en medhjälpare. Denne måste befinna sig bland åskådarna och undvika allt, som kan framkalla misstanke om samförstånd.

Konstnären låter giva sig fyra olika klenoder, alltså t. ex. ett fickur, en ring, en brosch och ett armband. Dessa läggs av honom bredvid varandra på bordet, och sällskapet uppmanas, att, medan konstnären går ut, taga bort en av dem, visa den för sin granne och stoppa den på sig samt därefter hölja över de tre övriga med en näsduk.

Icke desto mindre skall konstnären, då han återkommit, vara i stånd att nämna vilken klenod som tagits bort.

Trollkonstnären har med sin medhjälpare överenskommit, att om uret borttagits skall han vända ansiktet åt högra axeln, är det ringen, så slår medhjälparen ned ögonen, är det broschen, så vänder han ansiktet åt vänstra axeln, och om det är armbandet, håller medhjälparen ansiktet och blicken rakt fram. Han iakttagert att göra dessa tecken, så snart konstnären kommer in igen.

---

### 6. Att tända ett ljus med en strumpsticka.

Om man sätter en bit fosfor av ett havrekorns storlek på en strumpsticka, kan man därmed tända ett nyss släckt ljus, vars veke ännu är varm.

---

### 7. Att sluka ett brinnande ljus.

Av den bland åskådarna befintlige medhjälparen utber sig konstnären att skaffa honom ett stycke ljus. Denne går ut och kommer snart in igen med en ljusstake, vari skenbart befinner sig en ljusbit, men i själva verket är det endast ett som ett ljus skuret stycke äpple, i vilket man stuekit ett stycke mandel som veke. För att göra mandeln brännbar, har man doppat den i litet fin olja.

Konstnären tänder nu ljuset, tar det till munnen och äter upp det.

---

### 8. Att stoppa ett ägg i en flaska utan att krossa det.

Om man låter ett ägg ligga i ättika så länge, tills det blir mjukt, kan man rulla det tunnt, så att det bekvämt kan stoppas ned genom en flaskhals. Om man sedan slår friskt vatten i flaskan, återtager snart ägget sin förra form. Därav kan man begagna sig till följande skämt: Man framvisar ett ägg, kastar det ut genom fönstret och försäkrar, att det därute har fallit i en flaska och förblivit helt. Flaskan med ägget, som man förut ställt dit ut, låter man nu någon av sällskapet hämta in och visar det för de förvånade åskådarna.

---

### 9. Att bära glödande kol på handen.

Man tager äggula, gummi och litet potatismjöl och rör allt väl samman. Med denna deg bstryker man

handens inre yta och låter det torka. I detta tillstånd är man i stånd att en lång stund bära glödande kol på handen.

---

### 10. Det dansande jonglörägget.

Man tager ett utblåst ägg och drager genom detsamma en fin men stark svart tråd, vars båda ändar man fäster vid en västknappt. Trådens rätta längd måste man utfinna genom försök. Nu ställer man sig framför ett bord, på vilket till höger och vänster stå två brinnande ljus, och tager i vardera handen en cylinderhatt. I den ena av dessa hattar lägger man ägget och drar därefter hastigt hatten åt sidan. Naturligtvis kan det fastbundna ägget icke följa med hattens rörelse, utan kommer ur hatten, och då håller man raskt den andra hatten under, så att det faller däri. Nu drar man den andra hatten åt sidan, så att ägget kommer hoppande även ur denna, varefter man börjar med den första hatten igen och fortsätter på det viset. Om detta konststycke är på förhand någorlunda inövat, dansar ägget förträffligt och uppväcker munterhet.

---

### 11. Elden som brinner under vattnet.

Om man lägger ett stycke brinnande fnöske i ett halvt valnötsskal, som sedan placeras i ett kärl med vatten, och man däröver trycker ett tomt dricksglas lodrätt ända ned till kärlets botten, fortfar fnösket att brinna under vattnet, så länge det finns syre kvar i den i glaset befintliga luften.

---

## 12. Simmande nålar.

Dryp en droppe rent vatten på glas — den breder ut sig; håll en droppe kvicksilver — den bibehåller sin klotform. Dessa båda fenomen bero därpå, att vatten väter glas, men kvicksilver icke.

Tag nu en fullkomligt torr knappnål; den är av ett ämne, som vatten kan väta, fastän mindre lätt än glas. Försök att på ett eller annat sätt lägga den på vattnet så varsamt, att vätskan icke väter den, och ni ser då, huru vattenytan på båda sidor om nålen antager en konvex (kupig) form. Knappnålen, som undantränger en viss mängd vatten, flyter på vätskans yta alldeles som en tändsticka.

Samma experiment kan upprepas med en synål, men tro icke, att det nödvändigt måste vara mycket fina synålar och knappålar. Med de försiktighetsmått, som vi nu skola anvisa eder, kan ni lyckas även med en mycket stor knappnål eller med en stoppnål. Det återstår då endast att omtala, huru man bör lägga nålen på vattnet, för att den icke skall vätas av detta.

Ni kan först hänga knappnålen eller synålen i två trådöglor, som ni sakta drager undan, när nålen skall flyta. Men detta fordrar en smula försiktighet, så att trådarna icke vidröra nålen, då de borttagas.

Eller också kan ni, om ni är mycket skicklig, hålla nålen i spetsen och lägga den på vattnet, men icke släppa den, förrän den sammanfaller med sin spegelbild. Detta förfaringssätt fordrar emellertid en mycket säker hand.

Ett enklare sätt är att placera knappnålen på en gaffel, vilken man sticker ned i vattnet och sakta drager upp igen i lodrät riktning. Detta sätt är nog mera praktiskt än de båda föregående, men fordrar ändå någon övning.

Till sist ännu ett sätt, så ofantligt enkelt, att ett barn dymedelst kan utföra detta vackra experiment. Man be-

höver blott på vattnet lägga ett blad cigarrettpapper, placera nålen därpå, låta papperet sjunka till botten, sedan det så småningom blivit genomdränkt av vätskan, och knappnålen flyter på vattnet utan någon svårighet. Man kan sedan helt oförmärkt taga bort papperet för att för åskådarna dölja den list, man begagnat sig av. Med tillhjälp av detta papper kan man till och med få en guldfemna eller en tioöring att flyta på vattnet.

### 13. Den billiga kompassen.

Magnetisera en synål genom att gnida dess spets mot en magnet och låt den flyta på vattnet genom att gå till väga på något av ovan angivna sätt, och ni har en av de bästa kompasser, som finnas, då nämligen den magnetiserade delen exakt anger norr.

### 14. Att skjuta en kanariefågel ur en pistol och låta en bur flyga bort.

Med en liten fågelbur i handen träder konstnären inför åskådarna. I buren befinner sig en livligt flaxande kanariefågel. Konstnären begynner:

”Mina ärade damer och herrar! Jag skall nu ha äran visa eder några små prov på svartkonst. Denne lille befjädrade sångare skall nämligen nu befria sig ur sitt fängelse och företaga en osynlig resa genom luften. Jag ber eder undersöka, att på denna bur icke finnes någon öppning eller annan inrättning”. (Konstnären räcker buren till undersökning).

”Jag sätter denna bur på bordet och höljer över den med ett skyнке. — Här har jag ännu en bur.” (Konstnären visar en annan men tom bur). ”Jag ber, övertyga er noga om, att varken i denna bur eller i mina händer något är gömt”. (Konstnären sätter buren på en vid sidan stående stol och höljer ett

skynke även över denna). "Sedan ni övertygat eder, att jag hittills icke kunnat lura eder, ber jag er giva noga akt på, hur fågeln vandrar över från den lilla buren och i den större. Jag har här en liten pistol, med vilken jag emellanåt, när jag är i penningeförlägenhet, alltid själv skjuter fram något. Därmed skall jag nu med beundransvärt mästerskap skjuta kanariefågeln ur den första buren in i den andra. Giv nu benäget akt — Ett! Två! Tre!". (Skottet smäller, konstnären lyfter skynket från den andra, på stolen stående buren, och åskådarna varsebliva kanariefågeln däri).

"Då nu den lilla buren här på bordet således är tom, så behöver jag den inte längre. Jag låter därför denna bur försvinna, i det jag befäller den flyga genom luften. Det har redan skett!"

(Konstnären fattar tag i den över buren bredda duken, lyfter upp den, skakar den, och de överraskade åskådarna kunna icke underlåta att utbrista i en bifallsstorm, emedan de verkligen icke längre upptäcka ett spår av buren, som ju för ett ögonblick sedan ännu stod under skynket).

Detta ypperliga konststycke tillgår på följande sätt: I bordsskivan, som är försedd med inläggningar, finnes en lucka, noga avpassad så, att buren kan falla ned genom dess öppning, när luckans under skivan befintliga riglar skjutas undan. Sedan konstnären ställt den lilla buren på denna lucka, höljer han över buren med skynket, vid vilket är fästade följande inrättning. Två pappskivor, som äro några linjer högre och längre än buren, fästas vid skynket med ungefär en tums större avstånd än burens bredd. Så snart konstnären skall breda skynket över buren, fattar han det honom närmast liggande pappstycket så, att andra pappstycket kommer att vid burens övertäckande stå framför buren; därpå släpper han den fattade pappskivan, och buren, som kommer att sålunda stå mellan de båda pappstyckena drages raskt av medhjälparen ned under bordet.

Denna manöver måste här något närmare förklaras, emedan den är av största vikt. Medhjälparen, som måste befinna sig under bordet, har vid detta konststykke redan dragit undan riglarna, som hålla bordskivans lucka i dess läge och håller endast med handen luckan ännu kvar i öppningen. Så snart konstnären ställer buren på infällningen och har brett skynket över buren, giver han medhjälparen obemärkt ett tecken med foten.

Vid detta tecken låter medhjälparen nu buren falla ned genom öppningen och sätter genast dit luckan igen. Så snart detta skett, tager konstnären handen från skynket och de därunder uppställda pappskivorna, vilka nu giva skynket utseende av att buren ännu står kvar därunder.

Den andra, större buren har där, varest foderträget befinner sig, en liten behållare, i vilken en annan karnariefågel hålles gömd. Denna behållare kan öppnas inåt genom en dold fjäder (som varje mekaniker kan anbringa). På detta sätt lyckas detta modärna tillskott fullständigt.

### 15. Den underbara hatten.

Till detta lika lätta som överraskande konststykke låter man en av åskådarna på begäran giva sig en så djup hatt som möjligt, vilken man räcker publiken till undersökning. Därefter ställer man den framför sig på bordet och sticker båda händerna ned i densamma, för att framdraga därur de mest olikartade föremål. För att utföra detta konststykke, har man på förhand stoppat in i rockärmarna alla möjliga föremål, såsom näsdukar, band, kulor o. s. v. Medan man med båda händerna griper ned i hatten, drager man med ena handen sakerna ur rockärmen på andra armen, vilket kan ske så mycket lättare, utan att bliva bemärkt, som ärmarnas öppningar befinna sig nere i hatten. Vill man

göra konststycket ännu stilligare, kan man köpa sig små pappersballonger, som kunna öppnas och slås samman och vilka man helt lätt kan hålla gömda och genom sin storlek försätta publiken i förvåning, emedan de icke rätt gärna komma på den tanken, att de blivit dragna ur ärmen.

### 16. De förväxlade pengarna.

Man tager två kopparslantor och tvåne med dessa lika stora sliverslantor, så att alla fyra äro av samma storlek, fäster med något bindämne, lim eller gummi, vardera kopparmyntet på ett av silvermyntens yta. Vill man nu utföra konststycket, tager man i vardera handen ett av dessa dubbla mynt och visar i ena handen det däri befintliga som ett kopparmynt, således med kopparsidan uppåt — och det i andra handen visas med silversidan uppåt. Därefter tillsluter man båda händerna. Medan man nu skakar händerna, som ville man försöka kasta slantarna ur ena handen i den andra, vänder man omärkligt mynten inuti händerna, så att det, som förut legat med kopparsidan uppåt, nu kommer att visa silversidan och i andra handen tvärtom. Sedan man därpå uttalat en trollformel, öppnar man händerna för åskådarna, och för dessa skall det nu se ut, som om mynten voro omflyttade från ena handen till den andra.

### 17. Den försvunna bjällran.

Man tager tre små bjällror och gömmer en av dem i den vänstra rockärmen. Av de båda andra tager man en i varje hand och visar dem för åskådarna, knyter därefter till händerna och håller dem nedåtvända, varvid man raskt flyttar över bjällran från vänstra handen i

den högra och uttalar därunder trollformeln: "Hokus pokus jokus filiokus!" Därpå sträcker man ut händerna och ber någon hålla dem.

Skakar man dem nu, så tyckes det, som om bjällror-na ljödo i båda händerna, emedan den i vänstra armen dolda bjällran ännu ljuder därifårn. Nu öppnar man händerna, och det visar sig då, att den ena handen är tom, emedan två bjällror ligga i högra handen.

### 18. Att koka ägg i kallt vatten.

Konstnären tager en bleckkastrull, som har dubbel botten. Den inre bottnen är genomborrad med små hål och rörlig, så att man lätt kan taga ut den, men den måste passa noga. Mellan dessa båda bottnar lägger man något osläckt kalk. Nu visar man de ägg, som man ämnar koka, låter någon bland åskådarna knäcka ett av dem, för att visa att de äro råa och visar upp kastrullen, så att var och en kan se, att den ännu är tom. Därpå låter man giva sig kallt vatten och låter undersöka, att det verkligen är kallt, slår så därav i kastrullen, så att denna fyller till tre fjärdedelar, lägger i äggen och täcker över kastrullen. Kalken, som nu kommer att släckas av vattnet, tager därvid hetta och bringar vattnet till kokning. På fem minuter äro äggen färdiga.

Även detta konststykke tillåter åtskilliga förändringar, ty dels kan man föregiva, att trollstaven besitter kraften att kunna bringa vattnet till kokning, och man rör i så fall med staven så länge i vattnet, tills det kokar, dels kan föreställningsgivaren berätta för åskådarna, att han besitter en så het andedräkt, att denna kan komma vattnet i kokning, och i så fall blåser han genom ett litet rör så länge i vattnet, tills kalkens utsläckning begynner.

### 19. Att förutsäga ett dominospels slutnummer.

Trollkonstnären begynner:

''Var och en ibland eder, mina ärade åskådare, har väl på ett eller annat ställe läst en saga, vari huvudrollen innehas av en person, vilken förmedels sina med underbar kraft utrustade ögon kunde uträtta de otroligaste saker. Helt visst har ingen läst en sådan saga, utan att vara fast övertygad om, att det aldrig kan hava funnits dylika människor, och likväl misstagen I eder. Ätminstone har jag, utan att vilja skryta därmed, blivit utrustad så, att denna lycka kommit mig till del. Här skall jag visa eder ett prov. Jag skall begiva mig in i angränsande rum. Läggen under tiden dominobrickorna i ordningsföljd, det vill säga nummer vid nummer efter varandra, så skall jag, oaktat det hinder som den mellanbelägna väggen utgör, nämna de båda ändnummerna.''

För att utföra detta konststykke, behöves intet annat, än att på förhand hava borttagit en dominobricka, men denna får icke vara något dubbelnummer. Man behöver då endast nämna denna brickas båda nummer, så skola dessa vara de rätta.

### 20. Att ur en herrhatt framtrolla bågare, bollar, koffertar etc.

För att utföra detta konststykke, som verkar mycket effektivt, betjänar man sig av till största delen preparerade föremål, som äro så inrättade, att man kan sticka dem tillsammans, trycka dem tillhopa eller lägga dem så, att de upptaga endast ringa utrymme. Vad först och främst bollar beträffar, så äro dessa framställda av vardera en spiralfjäder, som börjande i små svängningar småningom vidgar sig och vid den mellersta rundningen antager en barnlekbolls storlek samt nedtill åter blir allt mindre och mindre alldeles böjd som upptill.

Överdrager man sådana spiraler med brokigt, tunnt ylletyg, så erhåller man en boll, som ser massiv ut, men låter trycka sig samman så, att man bekvämt kan hålla ett dussin gömda i samma hand som man håller trollstaven med.

Dessa bollar tryckas alla på varandra och ombindas med ett snöre samt läggas obemärkta men så att de äro till hands.

Man utbeder sig nu en herrhatt, om möjligt en cylinder, visar att den är tom och begiver sig bakom trolleribordet. Där visar man ännu en gång den tomma hatten, i det man håller den högt upp med högra handen. under tiden fattar man med vänstra handen bollpacken och täcker helt obesvärad hatten över vänstra handen, vänder nu hatten och har sålunda bollarna i hatten.

Man låtsar nu, som om man ville göra ett konststykke med hatten, ställer den på bordet och tittar liksom tillfälligtvis ned i den. Nu låtsar man sig bli förvånad över, att hattens ägare bär leksaker med sig omkring i hatten. Man fattar med vänstra handen tag i hatten, sticker högra handen ned i hatten och löser upp snöret, som håller samman bollarna. Till följd av fjäderkraften vidga dessa genast ut sig och man kan nu plocka fram den ena efter den andra, men utan att låta publiken röra vid dem.

Man lägger bollarna bäst genast i en korg och bär dem sedan undan.

Det är dessutom mycket roande, om man har bundit om bollpacken med en barnskjorta, barnhuva och lindeband. I så fall befriar man först i hatten bollpacken från dessa persedlar och sedan bollarna blivit upptagna, skrider man till avslöjandet av den herres familjehemligheter, som lånat ut hatten, samt kommer först fram med lindan, sedan med huvan och slutligen med den lilla skjortan, vilket framkallar oändligt skratt.

Kofferten är även inrättad att trycka samman, på det sätt, att när man vid åtdragsbanden drager koffer-

ten ur hatten, denna av sig själv vidgar ut sig och synes riktigt massivt arbetad. Kofferten är i sammanlagt tillstånd, utan fjädertryck, icke större än en liten plånbok, som endast genom åtdragsbanden bringas till att svälla ut, och kan utan några förkunskaper eller fingerfärdighet tagas ur hatten. Sex eller åtta stycken kan man bekvämt hålla gömda i handen och bringa dem i hatten.

Med bågarna är en dylik inrättning icke möjlig, men det är nog, att hos bleckslagaren låta arbeta bågarna av vitt, tunnt bleck så, att varje bågare kan stickas i en annan, därvid var och en skjuter fram ungefär en fjärdedels centimeter över den andra.

Har nu varje bågare en höjd av 8 centimeter, så är det lätt att sticka ett dussin bågare in i varandra och gömma dem så, att man har dem till hands. Man tager dem ur hatten på samma sätt som bollarna, ja med någon övning är det till och med möjligt att med ett grepp smuggla både bågare och bollar tillsammans in i hatten.

## 21. Doktor Fausts underbara flaska.

”Man har berättat, att när doktor Faust var ute på resor, förde han alltid med sig en flaska och behövde endast fylla vatten i den, för att framställa vilken dryck han behagade. Jag är visserligen ingen Faust, men jag skall visa eder, huru lätt detta trolleri är möjligt.

Även jag har här en flaska, som är fylld med klart, friskt vatten, och här har jag även ett antal tomma glas. Jag ser nog, att glasen är tomma, men till övertygelse hör icke blott sannolikhet, utan det behöves visshet, och därför tager jag ett glas och visar eder, att i detsamma icke finnes någon tinktur eller något pulver gömt. Likväl skall det vara mig en lätt sak att genast slå upp ett glas vin.”

(Konstnären slår glaset fullt med vatten och ögonblickligen antager detta en guldgul färg.)

”Åt den, som icke tycker om detta vin, kan jag stå till tjänst med ett glas rödvin. Här är det redan! Även är jag i stånd till att servera ett oförfalskat ungerskt vin.”

Konstnären slår vatten i det tredje glaset och genast visar sig en mörkröd färg.)

”Men när man druckit flera olika slags vin efter varandra, känner man vanligtvis begär efter något annat.”

(Konstnären slår i åt sig ett glas magbitter, s. k. bäsk.)

”På mina resor har jag alltid gjort den erfarenheten, att skrivbläcket hade torkat in; om man ville späda ut det igen med vatten, blev det alltid blekt, och det skulle ju varit alldeles fatalt, om man ville skriva t. ex. ett kärleksbrev med blekt bläck. Men jag kommer aldrig i förlägenhet. Jag slår blott i åt mig ett glas vatten och har genast det bästa skrivbläck.”

Konstnären slår vatten i ett glas och har genast det vackraste svarta skrivbläck.)

”Kanske det finnes någon närvarande, som lider av klen mage, så kan jag också stå till tjänst med ett glas mandelmjök — — där är det redan! Jag hade så när glömt en dryck, som man i Tyskland tycker mycket om, det är det så kallade krambambuli. Detta kan ni ingenstädes erhålla så äkta som hos mig. Se här!”

(Konstnären slår åter ett glas fullt med vatten, och en livlig låga slår upp från detsamma. Därmed slutar detta konststycke.)

Hela experimentet beror på kemiska lagar och fordrar varken stor vana eller skicklighet.

Vattnet, som till utseendet liknar vanligt dricksvatten, är preparerat; det innehåller järnklorid; men som vattnet därigenom får en gul färg, klaras det genom några droppar svavelsyra.

Det första glaset, varigenom vitt vin frambragtes,

bestryker man invändigt med en lösning av rhodankalium; en helt liten kvantitet är tillräcklig att frambringa denna färg. Andra och tredje glaset voro bestrukna med samma lösning, blott att kvantiteten var större. Fjärde glaset var fuktat med järncyankalium, s. k. gult blotlutsalt, och därigenom frambagtes en färg liknande magbitter; mera därav giver skrivbläckets färg. Genom att stryka klorbarium på glaset, får vätskan ett mjölkliknande utseende; ju mera, som finnes därav desto vitare blir vätskan.

Sista glaset innehöll på botten svavelåter, medan uppe vid glasets kant var fäst ett stycke metalliskt kalium. Slår konstnären nu vatten i glaset, så stiger svavelåtern i höjden och så snart den når det metalliska kalium, tar den plötsligt eld och brinner med livlig låga.

## 22. Den brinnande snön från Sibirien.

Mitt ärade herrskap har kanske någon gång hört talas om, att ryssarna stundom av synnerlig nåd bliva skickade till ett land, som heter Sibirien. I detta land finnes det icke mycket att elda med men desto mera är där tillfälle att frysa. Vintern är där mycket sträng och varar mycket länge. Om nu de stackars förvisade icke äro väl beklädda med pälsverk och när stundom bränslat tar slut för dem, så gå de ut framför hyddan och taga en handfull sibirisk snö och tända på den, så ha de både ljus och värme, och vad kejsaren förmenar dem, det ger naturen dem. Här, mina ärade, sen I en sibirisk snöboll, vilken jag fått i present av en från Sibirien undkommen flykting. Denna snöboll brinner icke blott, som ni ser, utan dess låga får sin näring genom den smälta snön, liksom vecken från oljan. Man kunde nästan önska att bliva förvisad till Sibirien, ty, sägen själva,

kan man väl hava en vackrare och behagligare nattlam-  
pa, än en sådan brinnande snöboll?"

(I snöbollen ligger i själva verket ett stycke kamfer gömd, och det är denna som antändes. Detta ljus slocknar icke ens av det på densamma drypande vattnet).

---

### 23. Ett eldfast kort.

Om man doppar ett kort i stark alunlösning, och låter det torka, så kan man tryggt hålla det i elden, utan att det förbrännes.

---

### 24. Flygande korvar.

Det är obehagligt, om ett sällskap vill äta korv och dessa flyga ifrån dem. Detta tillgår sålunda:

Man tager en så tunn hinna som möjligt, helst en färtarm. Man torkar den, giver den formen av en korv, bstryker den med brun färg, så att den ser ut, som om den vore rökt, och fyller den med vätgas (vanligt lysgas går också an), alldeles som man fyller en luftballong, och binder till öppningen med en segelgarnstråd. Nu lägger man den på en tallrik och höljer över den. Tager man nu av locket för att presentera korven — (locket bör vara försett med en bred kant) så skall tallriken stå tom, emedan den lyft sig upp i locket. Men vänder man nu om locket, så flyger korven sin väg.

---

### 25. De levande sköldpaddorna av papper.

Man klipper figurer i sköldpaddform av papper, helst färgat, om man icke föredrager att måla dem. Klistrar

under var och en en fluga med ryggen mot papperet och sätter den på bordet eller på väggen, varest dessa papperssköldpaddor då genast börja spatsera omkring till allmän förlustelse.

---

### 26. Att lyfta en flaska med ett halmstrå.

Tag ett styft halmstrå, böj det i skarp vinkel nästan så långt från ena ändan, som flaskans nedre, jämntjocka del är hög, och för den vikna delen av strået ned i flaskan, så att vinkeln når dess botten. När själva ändan av strået gått igenom flaskhalsen, verka de vid vinkeln hoptryckta delarna som fjädrar och pressa stråets ända utåt; på denna blir flaskan hängande, då ni lyfter på strået. Med ett starkt halmstrå kan ni på detta sätt till och med lyfta en karaffin, som är halvfylld med vatten.

---

### 27. Brinnande is.

Man smälter valrav långsamt i terpentin, i det man lägger i den stycke för stycke. Massan sätter man sedan på ett kyligt ställe, där den snart stelnar och fullkomligt liknar ett stycke klar is. När man nu ställer denna blandning i värmen och slår litet salpetersyra därpå, ändrades den förmenta isen ögonblickligen.

---

### 28. Att få persilja eller sallat att växa på en halvtimme.

Till detta konststycke äro några förberedelser erforderliga. Först och främst måste sallat- eller persiljefröet, som skall användas, ligga minst 24 timmar i god, stark vinättika. Vidare får det icke säs i vanlig jord,

utan i en blandning av två delar god trädgårdsjord och en del väl pulveriserad osläckt kalk. Om man lägger denna blandning i en trälåda, så faller det ingen människa in att betvivla, att detta är vanlig jord.

Inför åskådarnas ögon sår man i denna jord de preparerade frön, på vilka ingen kan se, att de legat så länge i vinättika, och begjuter därefter med en finhålig strilkanna, i vilken man har klart regnvatten. Nu låter man sådden stå stilla och orörd. Efter förloppet av ungefär en halv timme skjuter sådden upp och växer fort, ty som kalken utsläcks av regnvatten, utvecklas en betydlig hetta, och de preparerade fröna utvecklas hastigt.

---

### 29. Att bära ett med vatten fyllt glas omvänt, med öppningen nedåt, utan att vattnet rinner ut.

Man tager i vänstra handen ett blad väl limmat och glatt skrivpapper, fattar med högra handen det ända till kanten med vatten fyllda glaset, lägger med vänstra handen pappersbladet flat därpå och stjärper sedan glaset om i vänstra flathanden. Så håller man det en stund, på det att papperet med vattnets och det naturliga lufttryckets tillhjälp må kunna fästa sig vid glaset kanter, och så snart detta skett, lyfter man med högra handen glaset ur den vänstra och bär det sålunda till åskådarnas förvåning, utan att vattnet rinner ut.

---

### 30. Den oförbränneliga tråden.

Man lindar en tråd efter behag omkring något glatt metallföremål och håller det i elden, så blir tråden icke förbränd av lågorna.

---

**31. Att bränna upp en tråd, vid vilken en ring hänger, utan att ringen faller ned.**

Man doppar en tråd i stark koksaltlösning och låter den torka. Om man vid en sådan tråd hänger en ring, så kan man bränna upp tråden, utan att ringen faller ned.

---

**32. Att låta brinnande blåsor stiga upp ur vattnet.**

Man fyller ett dricksglas till hälften med vatten och kastar ned däri ett stycke fosforsyrad kalk. Efter några ögonblick uppstiga små blåsor, som vid vattenytan brista sönder med en klar låga och vit rök.

---

**33. Att blåsa eld ur munnen.**

Man tager ett stycke brinnande fnöske i litet blånor, gör därav en boll och stoppar den i munnen samt låter släcka de på bordet befintliga ljusen. Blåser man nu genom stark utandning andan ifrån sig, så meddelar sig fnöskets eld åt blånorna, så att dessa tändas. De brinnande delarna lösa sig lätt ifrån och fara vid fortsatt blåsning ur munnen. Detta är alldeles ofarligt, blott man undviker att draga andan åt sig och därigenom inandas röken.

---

**34. Trollflaskan.**

Om man har en butelj med några fina hål i botten, sätter ned den i vatten samt fyller den med vatten och korkar den, rinner intet vatten ut genom botten, då man åter tar upp buteljen. Så snart man sedan drar ut korken, störtar emellertid buteljens innehåll ut genom bottenhålen.

---

**35. Att doppa en svamp i vatten, utan att den blir våt.**

Lägg en liten svamp i den smala botten av ett vinglas, så att den ligger kvar, när glaset vändes upp och ned. Doppa sedan ned glaset upp- och nedvänt i en skål med vatten, men tillse härvid att glasets hela rand på en gång träffar vattenytan. Om ni nu tager upp glaset utan att vända på det förrän den kommit ur vattnet, förblir svampen torr. Orsaken härtill är, att luften, som ej kan komma ut ur glaset, hindrar vattnets tillträde till svampen.

---

**36. Det dansande äpplet.**

Om man borrar ett hål i ett äpple, håller litet kvicksilver däri, åter tilltapper hålet och lägger äpplet på en varm spisel, börjar det hastigt hoppa omkring, som om det vore levande.

---

**37. Den grekiska elden.**

Man blåser ur ett ägg, fyller skalet med osläckt kalk och svavel och tillsmetar öppningen med vitt vax. Om man sedan kastar detta ägg i vatten, slår genast en låga upp ur detsamma.

---

**38. Den i vattnet fördubblade slanten.**

Man tar ett dricksglas, fyller det till hälften med klart brunsvatten, kastar en liten silverslant däri, lägger en tallrik över glasets mynning och vänder om denna med glaset så hastigt, att intet vatten spilles ut. Myntet ligger nu på tallriken, men över detsamma simmar, såsom det tyckes, ett annat mynt på vattenytan.

Bringas tallrik och glas lika snabbt tillbaka i sitt förra läge, försvinner synvillan, vilken beror på ljusets brytning.

---

### 39. En uppbränd skrift, som framträder på handen.

Man skriver i hemlighet med äggvita eller mjölk något på handen. Sedan skrives i åskådarnas åsyn samma ord med bläck på en pappersbit, som därpå uppbrännes. Man förklarar nu, att man skall överföra skriften från det förkolnade papperet till sin hand. För detta ändamål gnider man med askan det ställe på handen, där den hemliga skriften står — och se, där framträder precis samma ord eller mening, som fanns å det uppbrända papperet.

---

### 40. Att hugga av en käpp, som vilar på kanten av två glas eller i tvänne rännsnaror av hårstrån.

Till detta konststykke utser man en lång, smal käpp av lätt, icke alltför hårt träslag. Två jämnhöga bord ställas något närmare intill varandra, än käppen är lång, och nära kanten av vardera bordet placeras ett vin- eller dricksglas. Käppen lägges sedan mellan glaset på det sätt, att dess ändar uppbäras av dessas kanter. Ett gott sätt är också att i vardera ändan av käppen sticka in en knappnål och sedan låta käppen vila på nålarna. Det kan vara lämpligt att slå vatten i glaset, vilket dels gör dessa något stadigare och dels kommer konststycket att se svårare ut. Det gäller nu att med en sabel, en stor kniv, en käpp eller dylikt hugga eller slå av den på glaset vilande käppen, utan att glaset falla omkull eller vattnet skvalpas ut. Hemligheten består i, att hugget utföres raskt och träffar käppens mitt.

I stället för att lägga käppen över ett par glas, kan man låta vardera ändan därav hänga i en rännsnara, gjord av ett hårstrå. En ännu mera förvånande form av konststycket är följande: Låt två av edra åskådare hålla var sin uppfällda rakkniv med eggen uppåt, häng på vardera knivens egg en liten ring av papper och träd in käppen genom ringarna, som sålunda i detta fall ersätta glasen eller hårstråna. Om ni nu ger käppen ett raskt slag, springer denna sönder, men pappersringarna förbliva oskadade.

---

#### 41. Oraklet.

På en å väggen upphängd svart tavla skriver man mycket grovt med krita en fråga, under vilken man på förhand i hemlighet skrivit svaret medelst ett talgljus. Om man därpå löst avtorkar krittstoffet med en torr svamp, faller detta ned på de under befintliga feta bokstäverna och gör dessa synliga.

---

#### 42. Den förtrollade skriften.

Man skriver med en lösning av vitriol och vatten på ett papper, varvid man lämnar brett mellanrum mellan raderna. Sedan skriften torkat, är den fullkomligt osynlig. Därpå skriver man mellan dessa rader en annan skrift med ett bläck, tillblandat av gummivatten och askan av ett förbränt stycke linneväv. Med en svamp, doppad i galläpplevatten, stryker man därpå över hela papperet, varvid den senare skriften försvinner och den förra i stället träder i dagen.

Om man med ett bläck, tillrett av 24 gram alun, som upplösts i 12 gram brunsvatten, skriver något på ett vitt

papper, blir skriften alldeles osynlig. Men upplöser man sedan litet vitriol i vatten, doppar en svamp i lösningen och stryker över papperet därmed, framträder skriften genast.

---

### 43. Det levande ägget.

Man gör ett hål i ett färskt ägg, tömmer ut gulan och vitan och låter skalet torka. Sedan låter man en skalbagge eller en blodigel krypa in genom öppningen i det tomma ägget, passar åter in det uttagna stycket och klistrar fast detta med gips eller vitt vax. Det sålunda preparerade ägget lägges på en tallrik tillsammans med några opreparerade. Man förklarar nu för åskådarna, att i ett av äggen finnes en basilisk, som blir rasande och försöker att spränga skalet, så snart han känner lukten av eld. Därpå tager man en brinnande papperstuss, för den nära intill ägget och drager den sakta undan. Ägget rullar då oupphörligt efter, enär djuret inuti det strävar att komma ut på det håll, där ljuset synes.

---

### 44. Den levande rättan.

Parisiska gatuförsäljare utbjuda ofta en liten rätta, som de låta springa på handens baksida som om den vore tam. I verkligheten är rättan en leksak och dess rörelse beroende på en synvilla.

Rättan, som är platt på undersidan, är medelst en liten krok nära huvudet fästad vid en omkring 30 cm. lång tråd, vars andra ända sitter fastgjord i förevisarens knapphål. Denne lägger nu vänstra handen på bröstet, spänner tråden och sätter rättan på handens avigsida, t. ex. nära lillfingret. För han sedan handen nedåt kroppen, tyckes rättan, som i själva verket icke rör sig

ur fläcken, glida upp över handens baksida. I samma ögonblick som den når tummen och är nära att falla, skjuter han fram högra handen ovanför den vänstra, uppfångar råtтан med lillfingret och upprepar samma rörelse även med denna hand. Genom att på detta sätt opphörligt flytta händerna ovanför varandra framkallar han hos åskådarna den synvillan, att råtтан verkligen lever och rör sig.

En dylik leksak kan vem som helst förfärdiga. Man skär en kork i form av en liten råtта, men bortskär undersidan av kroppen, så att råtтан kan ligga alldeles flat. Sedan gör man ett par öron av papp och en svans av en trådända, varefter det hela svärtas över en ljusläga. Anbringar man sedan på ovan angivna sätt en tråd i knapphållet och vid råtтан, så är denna genast färdig att börja sina promenader.

---

#### 45. Det hemlighetsfulla bordet.

Ett litet runt, plyschbeklätt bord står på scenen. Konstnären lägger sin hand flat på bordet, och plötsligt höjer sig detta i luften och följer alla handens rörelser.

Hemligheten består däri, att en liten spik är inslagen i bordsskivan, men döljes av plyschen. På högra handens långfinger bär konstnären en ring, som på insidan är flat och försedd med en infilad skåra. Han för nu handen över bordet, till dess skåran griper om spiken, då han naturligtvis med lätthet kan få bordet att följa med handen.

---

#### 46. Att förvandla mjölk till blod.

Man ställer en glastillbringare med mjölk på bordet, smakar därpå och förklarar, att man skall förvandla mjölken till blod. Därpå visar man en liten strut soe-

ker och smakar även på detta, men utbyter sedan i hemlighet struten mot en likadan, som innehåller två knivsuddar vinstenssalt. Detta håller man i mjölken, som då ögonblickligen färgas blodröd. Sedan bör man dock akta sig för att smaka på blandningen.

---

#### 47. Jordens rotation.

Glöm icke att någon gång, då ni äter löskokta ägg, utföra följande experiment, som alltid lyckas och som brukar oroå åskådarna.

Fukta lätt kanten på er tallrik, rita med äggula i mitten av tallriken upp en sol med gyllene strålar och ni har en apparat färdig, med vilken ni för edra barn kan förklara vår planets dubbelrörelse, då den roterar kring sin egen axel och kring solen. Ni behöver för detta ändamål endast lägga ett stycke av äggskalet på kanten av tallriken. Om ni sedan med en liten rörelse av handen försätter tallriken i svagt lutande läge, ser ni, hur skalet börjar snabbt svänga omkring sin egen axel och på samma gång förflytta sig runt tallriken.

---



